

Dlaždič – speciál

příloha pro účastníky akce Menšiči 125

Oslavy 125 let Menšičů – víkend na Dlažce - program

12:45-13:15 příjezd, ubytování, welcome drink

13:30-14:00 oběd, káva a dezert

14:00-17:00 sport, hry, zábava

17:00-18:00 přípitky a příp. gratulace

18:30-19:00 večeře

následně zahájení večerní párty ve stylu WOODSTOCK vs. PORTA aneb souboj či symbióza stylů?

Koncert kapely Duo Juyos Complet a navazující prezentace příležitostně vytvořených hudebních seskupení z přítomných muzikantů a zpěváků (což budou doufáme všichni), možná i tanečníků...

Noční raut, pivo, víno, slivovice...

Neděle – pokračování – ukončení a bye bye drink ☐

Rajnochovická oslava naší stovcetpětky

Víc než rok předem jsme začali uvažovat a mluvit o nějaké akci v Rajnochovicích, kde bychom oslavili s přáteli naše padesátiny, které oba máme v roce 2015 a navíc naši stříbrnou svatbu, neboli 25 let života ve svazku manželském. Když jsme půl roku dopředu zkusili hledat volný víkend na základně Dlažky, zjistili jsme, že už je pozdě. Celý víkend se nám zarezervovat nepodařilo, tak aspoň od sobotního poledne do neděle ve dnech 13. a 14. 6. 2015. V lednu tedy bylo jasno o termínu a v únoru už jsme začali otravovat Komiše, jestli by nám nenakreslil pozvánky a on svolil, takže na březnovém dlažkovském plese už jsme rozdávali krásné ilustrované pozvání (ještě jednou díky Komiši). Chtěli jsme, aby všichni pozvaní věděli o akci s dostatečným předstihem, ale kdo nebyl na plese a neměli jsme na něj ani e-mail ani telefon, ten se to dozvídal různě, možná i pozdě, ale potěšilo nás, že drtivá většina pozvaných přijela a jen pár jedinců se omluvilo, výjimky odmítly nebo nereagovaly vůbec, bohužel i to se stává... Co nás teda hodně překvapilo bylo to, že někteří

omluvení sice nepřijeli, ale poslali příspěvek na společný dárek, což se asi moc nestává – tak dodatečně děkujeme □.

Dlouho dopředu jsme také vymýšleli program, plánovali jídlo, pití a dávaty dohromady ochotné pomocníky, kteří nám pomáhali sehnat a objednat všechny potřebné suroviny a pak z nich hlavně upéct, uvařit, udusit vše potřebné na takovou párty, kde bude cca 60 lidí. Doteď jsme neměli s organizací tak velké akce zkušenosti, tak jsme byli rádi za každou radu a doporučení těch, co mají praxi z táborů a dalších dlažkovských akcí. Hodná Maruška napekla koláčky, řezy, cukroví, Mussur dovezl maso, tlačenky, uzené, šunku, salámy a objednal čerstvé pečivo, my jsme nakoupili sýry, ovoce, zeleninu, přílohy, vody, bečky piva, lihoviny a další pochutiny, Ivoš přivezl slivovici, Dalibor sehnal moravské víno- bílé, růžové i červené, Silvie s Lionelem dovezli francouzské, takže vše bylo zajištěno a mohlo se začít s přípravami na místě.

Pár dobrovolníků přijelo s námi už v pátek a pomohli nám založit vývar na sobotní oběd, zadělat základ na guláš, čemuž předcházelo loupání a krájení cca 10 kg cibule a 10 kg masa a hromady česneku, takže kdo měl ruce, tak pracoval. Zvládli jsme to celkem rychle, takže večer jsme si už mohli sednout u první naražené bečky s plzeňským a plánovat další činnosti na druhý den tak, aby vše bylo připraveno na slavnostní oběd ve 13 hod. a pak večeri a noční raut. Kuchařky Lenka a Jitka s Maruškou a Milošem ovšem sedět nevydrželi a už si připravili a upekli i sekanou na zítřka a udělali

nám dokonce i tradiční půlnoční pečené brambůrky. My ostatní už jsme seděli venku a dokud se úplně nesetmělo, ještě jsme probírali fotky, které jsme přivezli na nástěnku jako ukázky z našich životů od narození do našeho setkání a pak jsme měli svatební alba a fotky ze svatební cesty do Řecka. To se neobešlo bez vzpomínání a vyprávění „veselých příběhů z natáčení“. Celý den bylo horko, večer bylo konečně příjemně, tak jsme toho využili a seděli jsme venku, pod hvězdnou oblohou a povídali a popíjeli a bylo fajn, spát jsme šli až někdy kolem půl třetí v noci.

Ráno nás probudily sluneční paprsky už někdy v sedm hodin a byl by hřích zůstat v posteli, když bylo tak krásně, takže jsme vstali a udělali si snídani v trávě, pustili jsme si k tomu příjemnou muziku a užívali si probouzející se den a vítali všechny přichozí a později i příjezdivší. Mezitím jsme tančili bosky na loučce u jídelny a užívali slunečného dopoledne. V kuchyni se už postarali jiní, takže se pekla krkovice, vařila rýže, dovařovala se hovězí polévka a nudle, dodělal se guláš na večer, chystaly se kyselé okurky, salát a zeleninová obloha a my se zatím mohli ladit na oslavy...

Kolem poledne přijížděla většina hostů, takže to bylo milé vítání, objímání a líbání a bylo nutné zvládnout i organizační záležitosti, takže přidělení ubytování, seznámení s programem, vzájemné seznamování hostů, kteří se ještě nepotkali atd. Mimochodem program visel i na jedné z nástěnek v jídelně, jako na správné dlažkařské akci, ale musím pochválit i Mussura, který investoval asi spoustu času do probírání fotek z našich táborů a připravil plno obrázků naší family a zaplnil několik

dalších nástěnek, takže ten, kdo přijel a neměl zrovna nic jiného v plánu, mohl obcházet nástěnky a podívat se, jak jsme se měnili, stárlí a tloustli □.

V jídelně jsme zatím za pomoci dalších dobrovolníků připravili slavnostní tabuli s ubrusy, prostíráním vystříhaným ze starých kalendářů, kytičkami natrhanými v okolní přírodě a chystali jsme slavnostní přípitek. Ten jsme původně chtěli pojmut jako tradiční pozdrav slunci, ale rozhodli jsme se, že tento typ si necháme na později... Pomalu jsme tedy dospěli do stádia, kdy oficiální část oslav mohla vypuknout a tak jsme všechny pozvali ke stolu, přestože jsme ještě nebyli úplně všichni, ale věděli jsme, že někteří přijdou později. Naše rodina samozřejmě měla místo v čele a zahájila tuto část akce zpěvem známé titulní písně z dětského televizního kabaretu, která se nám zdála pro tuto chvíli příhodná a kdo znal a pamatoval si slova, zazpíval si s námi a myslím, že kdo neměl dobrou náladu to té chvíle, teď už ji musel získat určitě □. Pronesla jsem krátký projev, poděkovala všem přítomným, že přijeli a ukázali tak, že nás mají rádi (aspoň doufám) a my jsme vysvětlili, proč jsme všechny pozvali a jak je považujeme za obohacení našeho života. Hosté si s námi připili a mohli jsme obědvat. Po polévce a hlavním jídle mnozí zůstali u stolu v družném hovoru, někteří se přesunuli na lavičky venku a všichni jsme si pak dali kávičku a dezert. V horkém počasí jsme samozřejmě dodržovali i pitný režim a nejmíc šlo na obdyt vychlazené pivo. Kdo měl chuť sportovat, mohl si na připravených hřištích zahrát ringo nebo volejbal, kdo měl chuť tančit, mohl tančit bosky v trávě, kdo chtěl jen ležet na dece a slunit se, také si to mohl dopřát. Vytvořila se příjemná letní tzv. dovolenková atmosféra a bylo fajn.

Blížil se podvečer a podle programu byl prostor pro gratulace. Všichni někam postupně mizeli, venku se pořád něco dělo a my jsme tušili, že přání asi nebude zcela tradiční. Za chvíli jsme byli přivzváni ven a tam již byly kulisy zájezdového autobusu a my se dozvěděli, že je pro nás připravena cesta kolem Evropy ve stylu Účastníků zájezdu. Opravdu řidiči Karel a Karel byli na svých místech, vítala nás dlouhovlasá

Pamela s nezvykle chlupatou hrudí a sedadla vyhrazená pro nás čekala na obsazení. Než jsme se nadáli, cestovali jsme do Německa, Rakouska, Itálie, Portugalska, Francie a všude jsme měli zastávku se zábavným programem a končili jsme v Řecku, kde jsme si zatančili společně se všemi ostatními tradiční řecký kolový tanec a pak nám byly předány dary s řeckou tematikou, které tak plnily naše nesmělé přání týkající se opakování naší svatební cesty do Řecka po 25 letech. Takže jsme dostali letenky do Atén a ze Soluně, dárkový koš plný řeckých specialit a ještě poukázku na eura (nebo drachmy?) na útratu □. No neuvěřitelné, co se podařilo zorganizovat a jak se zapojili pozvaní, ať už se znali nebo neznali, každý měl svůj úkol, na který se připravil vč. převleků a rekvizit. Program prý vymyslel Vincenzo, ale vše koordinovala naše Alenka, čímž mě teda velmi mile překvapila □. Po této části nastoupila s gratulací další parta, která pro nás měla velké překvapení – jedno v krabici doprovázené tajuplnou básní (dort, po kterém se netloustne) a pak hlavně nečekaná bomba – let balónem, a to ne někdy v budoucnu, ale hned, resp. za chvíli! Čas akorát tak na převlečení a psychickou přípravu (šťampře slivovice). Než ale auto s balónem, který byl před námi nafouknut a připraven na let, přijelo, stihli jsme ještě přípitek se všemi za doprovodu kytary a zpěvu písně Pojďme se napít... a slzy tekly nejen mně, jak to bylo nádherné, láskyplné a dojemné. A tak jsme si všichni vzájemně přitukli, objali se a bylo to úžasné. Užívala jsem si to a Michal určitě taky a myslím, že i naše děti byly rády, že se podařilo dát dohromady takovou skvělou společnost a sdíleli jsme tu chvílovou absolutní sounáležitost s koncentrovanou pozitivní energií, která byla téměř hmatatelná.

Že by takto vypadalo štěstí? Nezapomenutelný okamžik, doufám, že nejen pro nás a díky za něj všem přítomným i těm, kteří třeba přítomni být nemohli, ale tu energii aspoň na dálku vyslali a vzpomněli si na nás □.

A pak už balon, helma a čepice, teplé ponožky a mikina a nástup do koše. Já jsem byla jako v transu, tak si ani nivybavuji, jak dlouho to trvalo, než jsme vzlétli, ale najednou jsme byli ve vzduchu, pod námi plno mávajících kamarádů a my mávající z výšky. Dole se všechno zmenšovalo a

my vzhledli do oblak a byla to nádhera. Krásně slunečno, větrno jen mírně, teplo dokonce i ve výšce cca 700-900 m. A ten výhled, hned nás napadla slova naší hymny... a to je ta krásná země... všude zeleň, lesy, louky, pole, řeky a potoky, rybníky, kopce i rovina a božský klid ☐ Vznášeli jsme se fyzicky i psychicky, byl to krásný pocit a necelá hodina ve vzduchu utekla rychleji než jsme si uměli představit. Přistávání bylo trochu dobrodružné, ale podařilo se zvládnout, takže jsme nepřistáli mezi kravami a býky na pastvě, jak to zprvu vypadalo, ale na louce za cestou, která ale byla obehnána elektrickým ohradníkem, takže se to trochu zkomplikovalo pro doprovodné auto, které přijelo na místo, ale vše se zvládlo, balon byl složen, naložen a my jsme absolvovali křest letců balonem a dostali jsme certifikát s titulem hrabě a hraběnka von Nemetice, podle místa, kde jsme přistáli. Připili jsme si speciálním balonovým sektem a pak už nás čekal návrat na základnu v Rajnochovicích...

Co se tam dělo během těch dvou hodin, kdy jsme byli pryč? Nechyběli jsme jim? Bylo o vše postaráno? Vypadalo to, že i bez nás pokračovala dobrá nálada program si každý našel. Jídla a pití bylo taky dost, takže dobré. Pomalu se stmívalo a přesunuli jsme se do jídelny, kde se chystal koncert neúplné kapely Duo Juyos Complet, sice se zpožděním podle původního plánu, ale nikomu to myslím nevadilo. Michal s Vaškem a ostatními klukama z kapely usedli k nástrojům a spustili. Většina přítomných už písničky kapely znala z cédéček nebo koncertů na akcích Dlažky, ale našli se i tací, kteří je živě viděli poprvé a byli nadšení ☐. Já jsem se s Alenkou a některými dalšími hned nechala strhnout k tanci a postupně byly sedících diváků čím dám méně a provizorní parket se zaplňoval. Taky muzikanti už neseděli v klídku na lavicích a židlích, ale zvedli se a někteří i vyskočili na lavice a pěkně to rozjeli... Přidávky nebraly konce, povedlo se publikum rozpumpovat a pak už zábava pokračovala slibovaným stylovým i hudebním souborem či symbiózou fanoušků Porty a Woodstocku. Vizualně převažovali hipisáci (a některým to moc slušelo), hudebně ale zcela jednoznačně vládla Porta. Sice kotlíkářských kostýmů bylo minimum, ty které se objevily, stály za to (např. Petr Š. s pravou usárnou). Květinové děti se ale ukázaly jako velmi tolerantní a zpívaly všechno, co kytaristi hráli. A když už to vypadalo, že upadneme do melancholických písní od uhasinajícího táboráku, vzal do ruky kytaru opět Michal, Dušan harmoniku a už jel zase bigbit, dokonce i underground. Hrálo se, zpívalo, tančilo a společnost byla veselá, optimistická, usměvavá. Jako by to květinové barevné oblečení rozzářilo celou osobnost každého a povzbudilo to lepší v nás.

Kolem půlnoci nás postihla menší nepříjemnost, když došla i čtvrtá bečka piva (ale byly malé), tak se muselo přejít na lahvičky, kdo chtěl být pivu věrný, nebo na víno či jiné nápoje, které byly k dispozici.

Jídla byl ale stále dostatek, doplňovaly se studené mísy a musím pochválit kuchaře, že sekaná se jim povedla úžasně, skvělé byly i klobásy, uzené, anglická, šunka a tlačěnka od řezníka přes Mussura. Neochutnávala jsem další pochutiny, jako jednohubky, plněné vajíčka, saláty a pomazánky, ale snad chutnaly taky. Rozkrájel se také dort, který jsme dostali od Keclíků, doplňovali jsme koláčky, cukroví, řezy i skvělé trubičky, které dovezla Jana B., bylo i ovoce a zelenina, takže každý mohl zobat, na co měl chuť. Horký den vystřídala noc s pořádnou bouřkou, takže venku byl slejvák, ale nám to naštěstí vůbec nevadilo, naopak přivítali jsme, že se ochladil vzduch. Kolem druhé hodiny po půlnoci se společnost pomalu začala rozcházet, většina vydržela asi do tří, pak už jsme šli spát i my a zanechali v jídelně mladší a čerstvější jedince, kterým se ještě nechtělo ukončit zábavu a někteří prý šli spát až za svítání ☐

Nedělní ráno bylo opět krásné, slunečné a kdo mohl, ten si přispal. Někteří bohužel museli odjet brzy, tak s těmi jsme se ani nestihli rozloučit, ale většina se sešla u snídaně, kde byla nachystaná čerstvě uvařená česnečka, ale kdo chtěl, mohl si dát i vývar s nudlemi ze včerejška. Někteří si dali obojí a dobře udělali. Ke kávě pak přišly k chuti výborné tvarohové, makové i ořechové koláčky. A jak se rozšiřovaly řady příchozích do jídelny, tak se opět tvořila dobrá zpěvavá nálada a za chvíli už bylo slyšet kytaru a zpěvy. Do toho ovšem ještě vstoupil Michal se svým tanečně improvizacním sólem na písničku skupiny Visací zámeček s příznačným názvem Padesát. Taková píseň se musí poslouchat s volume hodně doprava, takže kdo ještě do té chvíle spal, tak už dál neměl šanci. Pokud se ovšem nechal zlákat tím kraválem, viděl zase něco, co hned tak neuvidí a Michal sklídl velký potlesk! Jo jo, i ta padesátka se dá pojímat humorně a možná se na ni někteří mladší právě začali těšit ☐.

Dopoledne bylo krásně lenivé, přesto někteří ještě šli sportovat, zahráli si dánské kuželky, někdo se byl projít v lese, někdo si poseděl a zazpíval u kytary v jídelně a vše směřovalo k obědu, kdy se dojedla polévka a guláš a pak už všichni začali balit a uklízet a chystat se k odjezdu. Zbyla ještě spousta jídla, tak jsme nachystali výslužky aspoň z koláčků, aby si doma u kávičky všichni ještě vzpomněli. No a bylo tu loučení a to je vždycky trochu smutné, ale nás hřály společně krásné zážitky z povedeného víkendu, tak to bylo vlastně docela pěkné a hlavně máme naději, že se zase na nějaké akci potkáme.

My jsme pak s dětmi, kuchařkami a kuchaři a pár dobrovolníky ještě uklidili kuchyň a jídelnu a nejhorší bylo pak naskládat vše, co zůstalo a vše co jsme dostali do auta a pak zase z auta domů. Já jsem si nejvíc hlídala kytice, abychom je v pořádku dovezli a mohla si s nimi vyzdobit byt. Byly nádherné, jedna krásnější než druhá a ta největší byla zároveň nejvoňavější a nejuchvatnější ze všech, moc děkuji ☐- Teprve v klidu domova jsme si ještě četli všechna přání, která jsme dostali a těšili jsme se na fotky, které nám slíbil Dušan. Vzal velmi zodpovědně svoji roli paparazziho a opravdu dokumentoval vše, takže i ten, kdo tam nebyl, si mohl představit, co se tam dělo a myslím, že ta úžasná nálada je opravdu z těch fotek cítit. Povedlo se ti do, Dušane, díky.... Dovezli jsme si i spoustu vína, retsiny, metaxy, takže až do odjezdu, či odletu na naši stříbrnou svatební cestu budeme mít co pít a čím se ladit ☐.

Ještě celou noc se mi honily hlavou okamžiky z oslav a říkala jsem si, že jsem nestihla vše, co jsem chtěla, ale to se nedalo, čas tak letěl... Aspoň jsem si ale sesumírovala, co bych ještě všem účastníkům mohla napsat a poděkovat jim za vše, co pro nás udělali a hned druhý den jsem to realizovala a moc mě potěšily i ohlasy – tak jsem to zdokumentovala a můžu se podělit s vámi, to vše o pár řádků dál...**DĚKUJEME !!** Menšiči

Naše poděkování všem zúčastněným zaslané mailem:

Naši milí, blízcí, vážení a drazí kamarádi, přátelé a spřízněné duše, věděli jsme, že jste báječní, skvělí a úžasní, ale že ve vás máme takový poklad, to jsme si netroufali ani doufat... To, co jste pro nás obětovali (svůj drahocenný volný čas), připravili (fantastický program se všemi rekvizitami) a co jste do nás investovali (dary a finance), se vám samozřejmě přičítá k dobru a doufáme, že se vám to vrátí v podobě pocitu zadostiučinění, že jste nám udělali opravdu velkou radost (fakt jsme byli v tu chvíli nejšťastnějšími lidmi na Zemi) a v podobě koncentrované pozitivní energie, kterou jsme snad společně vytvořili a budeme z ní nějakou dobu čerpat a určitě zůstanou i nezapomenutelné zážitky... Pro nás to byl víkend snů a moc moc děkujeme, že jste nám ho dopřáli, že jsme mohli být hvězdami a užívat si s vámi, které máme rádi a kteří nás opět obohatili a děkujeme osudu, že se naše cesty potkaly.

Tak ještě jednou díky a mějte se všichni krásně, my teď budeme až do odjezdu na stříbrnou svatební cestu popíjet ze zásoby vín, pozobávat řecké dobroty a opájet se metaxou či ouzem, které jsme si dovezli a budeme u toho myslet na vás a taky si představovat, jak by bylo krásně, kdybychom všichni mohli být v tom balónu a povznášet se co nejčastěji nad každodenní starostí a užívat si života hlavně z té lepší stránky... Díky, se slzou dojetí v oku a s úctou Vaši Menšiči

... a ohlasy

Mluvíte, vlastně píšete, jako kniha. Osobně si myslím, že to byl velmi podařený víkend.

Milí Menšiči, radujeme se z vaší radosti, jsme šťastní z vašeho štěstí, bylo nám ctí s vámi být a slavit, budeme skutečně dlouho čerpat tu pozitivní energii, kterou jsme si společně vzájemně předali.

Milí Menšiči, my vám opět děkujeme za pozvání a bylo to opravdu moc skvělé a vůbec se nám nechtělo domů. Užijte si dary a ať se vám vydaří výlet a na táboře popovídáme. pá a máme vás mooooc rádi. Pááá

Bylo to super a přeji hezkou stříbrnou svatební cestu.

Krásně jste to napsali.

Pro mne to byl opravdu životní zážitek, ta atmosféra, být ve skupině lidí, kteří se mají tak rádi. Ještě jednou děkujeme, že jste nás též pozvali, Naprosto nejúžasnější a nejdojemnější byl pohled na Vás, jak jste odlétali v balónu z té naší louky (je to pro mne takový kousek ráje, ta louka) a stále jste se zmenšovali a přitom Vám mávalo padesát lidí... Krása...

Tož bylo to fajne, kurňa!

Děkujeme aj my.

Dík za "pozitivku"

Také se mi to hodně líbilo, určitě přijedu na vaši šedesátku (190?), tedy, pokud mě pozvete.

Ahoj Menšíci, děkujeme za poděkování 😊

A za krásnou oslavu! Moc jsme si to užili a těšíme se na Vás všechny v srpnu.

Ja ďakujem! Za to, že STE, za to, že sa naše cesty stretli a že som bola s Vami "pri tom všetkom", o čom píšeš!
Užívajte pohody, dobroty a vše, čo príde!!

Oslava byla moc hezká, jsem ráda, že jsem přijela. Už se těším na Vaše zážitky z Řecku

Dovolená v Řecku

aneb naše stříbrná svatební cesta a padesátkový dárek

Tak se nám to podařilo, opravdu jsme si zopakovali svatební cestu po 25 letech ☐. Sice v roce 1990 jsme do Řecku cestovali na jaře, tentokrát na přelomu léta a podzimu, tehdy vlakem na hranice Řecku a pak stopem, teď letadlem a pak všemi druhy veřejné dopravy, ale jinak zase jen s batohy na zádech a nápady v hlavě, které se nám podařilo realizovat někdy částečně, někdy úplně, někdy vůbec, ale improvizace byla první týden dovolené náš hlavní průvodce, zejména při cestování po památkách, v druhém týdnu jsme se již zklidnili a více odpočívali a užívali si moře. Celkově tedy můžeme být spokojeni, byla to úžasná dovolená a opravdu jsme si těch 17 dní v Řecku užili maximálně.

Jak to tedy probíhalo a co všechno jsme viděli, prožili, snědli a vypili? Nooo, to bude dlouhý článek ☐. Letenky jsme dostali jako dárek, takže termíny byly přesně dané. Odlétali jsme 12. září z Prahy do Atén a vraceli jsme se 28. září večer ze Soluně do Prahy. Jediné, co jsme měli na pevnou zajištěné, byly první tři noci v hotelu v Aténách, který jsme ale málem nenašli. Celé to začalo zajímavě... Když jsme úspěšně přistáli na letišti v Aténách, zorientovali se a celkem rychle našli před halou stanoviště expres busu do centra, odkud jsme už měli zmapovanou cestu pěšky k hotelu a radovali se, že první velký úkol jsme zvládli, v autobuse nám asi po půl hodině jízdy oznámili, že do centra se nedá dojet, protože dostali zprávu, že tam probíhá velká předvolební demonstrace, takže nás vysadí na předměstí u metra a máme docestovat sami. Autobus někde zastavil, my vystoupili a začali zjišťovat, kde to vlastně jsme a jak se můžeme dostat tam, kam chceme. Samozřejmě jízdenky na speciální autobus neplatily v metru, takže nezbývalo než koupit nové, ale kde, jaké a kam? To byla výzva! Naštěstí jsme s sebou měli dva knižní průvodce s mapkami Atén, jednu turistickou mapu jsme si vzali pro jistotu i na letišti a v informacích v metru jsme dostali plánec metra s doporučením, kterou trasou jet, na kterou přestoupit a odkud dojít pěšky. Pocestovali jsme si tedy krásným moderním a klimatizovaným metrem přes půl města a dojeli na zastávku, která měla být nejbližší našemu hotelu a tam jsme vyšli z podzemí do rozkopané téměř neosvětlené části, kde to na hotelovou oblast nevypadalo ani omylem. Venku tma jako v ranci, my hladoví, žízniví a toužící po WC, motající se s batohy po všelijakých uličkách a čas letěl a naše rezervace v hotelu hrozila propadnutím. No kdo by nezneklidněl, že? Michal rozhodl, že si sednem do nejbližší hospody, dáme si pivo a poptáme se místních a když nenajdeme náš hotel, tak se

ubytujeme tam, kde něco najdeme. A sotva jsme roztáhli mapu na stolku s pivem, hned vidíme značku s názvem hotelu, který hledáme a do půlnoci, kdy jsme se měli dostavit, zbývaly ještě 2 hodiny, takže jsme si v klidu vypili pivo a pak už vyrazili k hotelu Delta, který byl vzdálen asi 5 minut chůze a ubytovali se. Uf, tak to jsme si oddechli, máme kde spát, tak jsme hned ještě vyrazili do nočních ulic na pozdní večeři a obchůzku okolí a pak konečně do postele.

Nedělní ráno bylo krásné a přímo zvalo na promenádu do ulic velkoměsta. Tak jsme po bohaté snídani s velkými plány vyrazili a hledali nejdříve náměstí Omonia, které bylo naším hlavním orientačním bodem při naší první cestě a podle kterého jsme se chtěli zorientovat na cestu k památkám, abychom šli stejnými uličkami jako tenkrát a snažili se poznávat stará místa. No náměstí se dost zmodernizovalo, ale boční ulice směřující k Akropoli byly skoro stejné. Plné lidí, aut, obchodů se zbožím zasahujícími až na chodníky, plné taveren, kafeterií a ouzerií, stánků se suvenýry, plné barev, vůní, slunce... V neděli se ve čtvrti Plaka pod Akropolí konají bleší trhy, takže jsme měli příležitost prohlédnout si neuvěřitelné zboží, ale prošli jsme i normální trhy, obchůdky řemeslníků, ochutnali dobrou zmrzlinu, stavili se na fetu s olivami a retsinou, prošli starou část města s antickými památkami i novější část se zahradami a parky. Atény jsou skvělé v tom, že celé centrum se dá obejít pěšky a kam se pohnete, tam jsou stopy historie. A když vás už antika, starověk ani středověk nezajímají, tak stačí sednout na tramvaj v centru a za půl hodiny jste u moře, kde jedna pláž střídá druhou a můžete se osvěžit, zaplavat si, odpočinout od ruchu velkoměsta. My jsme si užili všeho, co tato metropole nabízí. Prošli jsme Akropolis se všemi jejími paláci, podívali se do řecké i římské agory a muzeí, na pozůstatky Hadriánovy knihovny, Dionýsova divadla, chrámu Dia olympského... A nezapomínali jsme kromě duchovní potrawy i na tu fyzickou, takže můžeme konstatovat, že masuku, jehněčí i vepřové souvlaki, tzatziki, řecký salát, masové kuličky, giros, grilované kalamary, mušle v omáčce a další pochutiny umí připravit skvěle. K tomu všude automaticky džbán vody s ledem zdarma na úvod, košík s chlebem k jídlu a dezert nebo ovocný talíř na závěr jako pozornost podniků.

Po třech dnech v Aténách jsme pokračovali v putování a vydali se vlakem na Peloponés. Naše cesta vedla přes korintský průplav, takže jsme shlédli velkolepé stavební dílo, bohužel v době našeho

přejezdu byl bez proplouvajících lodí. Dál vedla cesta kolem moře a bylo fascinující, vidět z vlaku v křišťálově čisté vodě plavoucí ryby a kameny na dně. V novém Korintu jsme vystoupili s tím, že si tu najdeme hotel jako základnu na další 3-4 dny cestování po okolních památkách. S nabídkou ubytování jsme se trochu přepočítali, moc velký výběr tady nebyl, ale nakonec jsme nocleh sehnali a našli jsme i půjčovnu aut, kde jsme si domluvili výpůjčku na další 2 dny, abychom si usnadnili další putování. Město Korint jsme prochodili křížem krážem, sehnali si mapu Peloponesu a začali plánovat trasy na další památky, které jsme chtěli vidět znovu nebo vidět poprvé ty, které jsme tehdy nestihli. Jak jsme ale zjistili, byť na mapě to vypadá vše kousek od sebe, cesty jsou na Peloponesu klikaté a vzdálenosti poměrně velké, museli jsme si

tedy stanovit priority. Nakonec se nám podařilo navštívit alespoň ty nejvýznamnější ve východní části poloostrova, takže jsme si prohlédli Akrokorintos, starobyloou rozlehlou pevnost nad Korintem, dále Mykény se slavnou Lví bránou a zříceninami starého města a také mykénské muzeum. Dále jsme navštívili krásné historické městečko Nafplio, které nemá památky antické, ale středověké. Pokochali jsme se pohledem na pevnosti na skalách nad městem, ale 990 schodů nahoru, jako před lety, už jsme neabsolvovali. Prošli jsme si malebné uličky, podívali se na nábřeží a nedalekou mořskou pevnost, zastavili se na skvělý pozdní oběd v místní taverně a pak si zašli na městskou pláž, kde jsme si zaplavali, osvěžili se a večer pak jeli zpět do hotelu v Korintu. Další den jsme se vydali místo do vnitrozemí spíše na východní pobřeží Peloponesu a směřovali do Epidauru. Sice je Epidaurus vyhlášený hlavně kvůli dochovanému obrovskému divadelnímu amfiteatru, ale jsou tu i rozsáhlé pozůstatky antických staveb představujících něco jako dnešní lázně – léčebné domy, masérny, odpočívárny, meditační centra a divadlo, které také patřilo k očistě ducha. Zajímavá je i expozice místního muzea s ukázkami tehdejších lékařských nástrojů. Nejen to však lze vidět v muzeu, krásné jsou i sochy s ukázkami dobového oblečení, zdobení průčelí chrámů, sloupů apod. Vše samozřejmě z nádherného mramoru. V Epidauru jsme strávili asi nejvíc času. Všude, kde jsme byli, jsme si nakoupili pohlednice a někde se i vyfotili na památku. Bohužel už jsme nestihli další historická místa,

tak zříceniny hradu Tírins jsme viděli aspoň z dálky a kolem Argosu jsme jen projížděli, ale stihli jsme si v podvečer ještě zaplavat v moři, na vesnické pláži u cesty, před návratem do Korintu a taky si zajít na, jak jinak než výbornou večeří do taverny, kam chodili místní a kde se opravdu skvěle vařilo, peklo a smažilo. Nedalo se odolat, tak jsme měli opět plný stůl různých řeckých specialit a odcházeli přecpaní.

Konec prvního týdne naší dovolené patřil opět cestování, a to skoro přes celé Řecko. V pátek ráno jsme se rozloučili s Korintem a vydali se opět vlakem do Atén a z nádraží v Larisse jsme se pěšky vydali do centra, na složitě zjištěné stanoviště autobusu, který jel jako express přímo do Soluně. Podařilo se nám koupit jízdenky, které jsme měli sice rezervované, ale bez jistoty potvrzení a zájem o místa byl velký, protože byl pátek odpoledne, před řeckým volebním víkendem. Do odjezdu jsme měli čas akorát na to, abychom se před šestihodinovou cestou posilnili, takže jsme si našli místo na lehký oběd, nakoupili si ještě jídlo na cestu a ve 14:30 hod. jsme odjížděli z Atén. Přes hory, doly, kolem moře, jsme většinou po dálnici zdolávali asi 500 km na sever. Jeli jsme kolem Delf, kolem Marathonu a dalších zajímavých míst a vzpomínali jsme, jak před 25 lety jsme jeli tuto štreku celkem 4x tam a zpátky a vždy stopem a vždy v pohodě, asi jsme měli štěstí ☐

Do Soluně jsme přijeli za tmy, sice ještě nebyla hluboká noc, ale bylo po 21. hod. a my čekali na kamaráda Michalise, který si nás měl vyzvednout a zavést na Chalkidiki, kde jsme plánovali strávit druhou odpočinkovou část naší dovolené. Michalis pro nás přijel a rovnou jsme jeli do městečka Nea Moudania, kde bydlí a kde jsme měli přislíbeno ubytování, ale ještě nás vzal napřed na uvítací noční večeří. Zavedl nás to psarotaverny (rybí restaurace), kde prý dělají nejlepší dary moře široko daleko. Tak jsme ochutnali grilovanou chobotnici, smažené rybičky a kalamáry, k tomu sýry, saláty a dobré pití. No a ubytovávali jsme se až po půlnoci, ale teď už nás nic nehonilo, čekali nás už jen lenošení (fakt?).

Z jihu jsme s sebou přivezli krásné slunečné počasí, takže přestože byla už druhá polovina září, chodili jsme každé ráno do pekárny za rohem pro čerstvé psomi a psomaki, pak na pláž a užívali si koupání v moři. Odpoledne jsme drželi pravou řeckou siestu a většinou si i zdřímali a na večer si někdy šli ještě zaplavat, někdy se jen projít a užívali jsme si také posezení v tavernách u frappé nebo řeckého kafe, chodili na pivo nebo víno, ochutnali ouzo, tsipuro i rakiju. Na trhu jsme si nakoupili všechno možné ovoce a zeleninu, bylinky, olivy různých podob a chutí, olivový olej, fetu a další sýry a pořád si připravovali ovocné mísy, obložené taliře a při posezení na terase si tak stále na něčem pochutnávali. Konečně byl čas i na čtení knížek, časopisů, luštění křížovek a podobné dovolenkové činnosti. Párkrát nás vzal Michalis na výlet, takže jsme si zajeli i do hor, podívali se na významné poutní místo na severu Chalkidiki, kde byla prý krásná vyhlídka až na Olymp a všechny „prsty“ poloostrova, ale zrovna byly mraky, tak jsme toho moc neviděli. Zajeli jsme se podívat na hřiby do lesa (sice trochu jiného než u nás, ale byl to fakt les), akorát, že bylo dost sucho a zatím nerostly. Zavítali jsme i do oblasti připomínající přírodní rezervaci, kde žijí želvy, na jezerech byli plameňáci a spousta ptáčích dravců, ale i kachen a racků. Akorát delfiny v moři jsme neviděli...

Tak uběhl i druhý týden naší dovolené a přiblížil se odjezd, takže po více než dvou týdnech jsme mohli konstatovat, že jsme to zvládli, svá přání a plány většinou naplnili a na naši opakovaně svatební cestě se nám moc líbilo. Památky byly úžasné, atmosféra všude příjemná, pohodová. Řekové se ukázali opět jako nadmíru pohostinní, přátelští a vstřícní, tak jsme se tam cítili moc fajn. Počasí vyšlo ideální, sice na jihu bylo pořád dost přes 30 stupňů, ale neustálý větrík činil to horko snesitelným a na severu se pár dní po našem příjezdu příjemně ochladilo na ideálních 25-26 stupňů, moře bylo teplé, průzračně čisté a pláže už skoro prázdné. K tomu všude skvělé jídlo, pití, prostě nic nám nechybělo. Přivezli jsme si spoustu krásných zážitků, budeme vzpomínat na plno milých setkání, ale i na některé kuriozity a náhody, které se napláňovat nedají.

Domů jsme přijeli na sv. Václava, děti na nás čekaly a my se na ně samozřejmě těšili. I když jsme docestovali až skoro o půlnoci, ještě jsme popřáli Vaškovi k svátku a vybalili jsme řecké dobroty a nalili si štamprli ouza, abychom zapili návrat a radostné setkání celé rodiny doma. Tak a to je konec, vše dobře dopadlo, skoro jako v pohádce....

Viva Hellas!